

Ihme!pavat

- Jotta jokainen lapsi löytäisi supervoimansa

Rinnepinne

- Kovempaa, kovempaa!

Saara ja Viivi lykkivät vauhtia suksiinsa. He olivat juuri pitäneet kaakaotauon rinnekahvilassa ja kiirehtivät nyt kilpaa hissijonoon.

Viivin äiti oli vienyt Viivin ja Viivin isosiskon, Olivian, päiväksi laskettelemaan. Kumpikin työstä oli saanut pyytää kaverin mukaan, ja Viivi oli tietenkin valinnut Saaran. Tytöt olivat rymynneet rinteissä jo tuntikaupalla ja äskeinen lämmin kaakao ja munkki olivat mukavasti elvyttäneet laskuintoa.

- Minne mennään tällä kertaa? Viivi kysyi Saaralta, kun he köröttelivät hissillä rinnettä ylös.

- Mennään takaisin sinne metsäpolulle, joka löydettiin just ennen taukoa, Saara pyysi.
- Se oli niin kiva.
- Okei, mennään vaan, Viivi suostui.

Huipulle päästyään tytöt ottivat suunnan kahta rinnettä erottavaan metsäkaistaleeseen. Sieltä oli aamupäivällä löytynyt hauska, kiharainen polku, jossa vauhtia tuli juuri sopivasti ja pomput kutittivat mahasta.

Kun Saara ja Viivi kolmatta kertaa seisoivat metsäpolun yläpäässä, he kuulivat jostain itkua.

- Mistä toi kuuluu? Saara höristi korviaan.
- Ihan kuin se kuuluisi tuolta kumparemäestä, Viivi mietti.

Tyttöjen laskema metsäpolku kulki tavallisen laskettelurinteen reunassa. Puiden toisella puolella sitä vastoin, oli kumparemäki. Se oli niin jyrkkä ja pelottava, etteivät tytöt ikinä menneet sen lähellekään. Nyt he kuitenkin hiihtivät puiden lomitse katsomaan, kenellä oli hätä.

Kun Saara ja Viivi pääsivät kumparemäen reunaan, he näkivät pojan itkemässä keskellä kumpareikkoja.

- Moi! Saara huusi pojalle.
- Mikä hätänä? Ei kai sua sattunut?
- Ei... Poika nyyhkytti.
- Mä oon jumissa. Me lyötiin kaverin kanssa vetoa, että osaan laskea kumpareita. Se näyttää niin makeelta telkkarissa, poika aloitti.
- Mutta tää on ihan kauhean jyrkkä... ja nää kumpareet on niin isoja... Mä en saa tampattua enää ylös, mutta en kyllä uskalla laskea alaskaan.

Poika alkoi uudelleen itkeä.

- Voi ei, Saara henkäisi Viiville.

- Miten me saadaan autettua? Toi poika pitää saada pois tuolta.
- Niin pitää, Viivi myönsi.
- Toisen pitää laskea hakemaan apua - joku moottorikelkka tai jotain, Saara mielti.
- Mä voin mennä, hän päätti
- Tai sitten... Odotas! Viivi pidätteli.

Viivi sulki silmänsä, keskittyi - ja alkoi mielikuvitella. Hän liikutti nopeasti palleaansa ja veti nenän kautta henkeä... Paimensi kaikki vatsan ilmakuplat yhdeksi laumaksi ja ajoi ne ylös ruokatorvea. Jännitti vatsalihaksensa, painoi leuan rintaan, avasi suunsa ammolleen - ja RÖYHTÄISI. Niin kovaa kuin pystyi.

Puut alkoivat huojua ja rinne täristä.

- Pidä kiinni! Saara huusi pojalle samalla, kun itse yritti väistellä puiden oksilta tippuvaa lunta.

Poika löi sauvat niin syväälle rinteeseen kuin pystyi ja kyyristyi matalaksi.

Kumpareikko tärisi ja heilui röyhtäyksen voimasta. Se alkoi hajota. Yksi toisensa jälkeen kumpareet pehmenivät ja murenivat pehmeiksi, höttöisiksi kinoksiksi.

Kun Viivi oli töräyttänyt viimeisenkin pihahduksensa, tärinä loppui ja poika avasi varovaisesti silmänsä. Rinne oli sileä, eikä kumpareista ollut tietoakaan.

- Eikä! Kiitos! Poika hihkui ja kuivasi kyyneleet poskiltaan.
- Pääsetkö sä nyt alas? Saara kysyi.
- No pääsen, helposti! Poika huikkasi.

Hän käänsi suksenkärjet kohti rinteän juurella odottavaa kaveriaan ja suihkautti itsensä vauhtiin. Pian hän olikin jo hävinnyt näkyvistä.

Saara ja Viivi myhäilivät tyytyväisenä ja tussauttivat keskenään ylärukkasen.

- Hyvin tehty, Saara onnitteli ystäväänsä.
- Mitäpä tuosta, Viivi hymyili.

Tytöt kääntyivät ympäri mennäkseen takaisin metsäpolulle. Röyhtäys oli kuitenkin tärisyttänyt puista sellaiset kasat lunta maahan, ettei polkua enää ollut näkyvissä.

Miettiessään, mitä seuraavaksi, tytöt kuulivat puiden lomasta muiden laskijoiden ihmettelyä:

- Hei, eikö tässä pitänyt olla kumparemäki?
- Miten tämä rinne on tämännäköinen?

Tytöt vilkaisivat nopeasti toisiaan - ja päättivät salamana jatkaa matkaa rinnettä alas.

